

POSTANOWIENIE

12 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 12 września 2023 r. w Warszawie,
w sprawie ze skargi Banku spółki akcyjnej w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego w Katowicach z 9 września 2020 r., IV Ca 242/18,
wydanego w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.
przeciwko M. W. i K. w S.
o zapłatę,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz każdego pozwanego po 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł kosztów postępowania z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy Katowice — Zachód w Katowicach zasądził na rzecz Banku S.A. w W. solidarnie od obojga pozwanych 32 441,96 zł wraz z odsetkami liczonymi: względem K. w S. od 28 lipca 2010 r., a względem M. W. od 25 sierpnia 2010 r. oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z 9 września 2020 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił wyrok Sądu Rejonowego w pkt 2 w ten sposób, że zasądził solidarnie od obojga

pozwanych na rzecz powódki 8 919,80 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku do pozwanej K. w S. od 28 lipca 2010 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r., a w stosunku do M. W. z ustawowymi odsetkami liczonymi od 25 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz oddalił apelację powódki w pozostałym zakresie i oddalił apelację pozwanych w całości.

Powód zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Okręgowego, wskazując na naruszenie art. 187 § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 321 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. (oraz w zw. z art. 361 § 2 w zw. z art. 363 § 1 k.c.) i art. 328 § 2 (w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywiście bezzasadność skargi powinna być oceniana w powiązaniu z jej celem, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 417¹ § 2 k.c.).

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko takie orzeczenie, którego nieprawidłowość jest rażąca, ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. np. postanowienia SN: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, z 26 kwietnia 2018 r., IV CNP 53/17). Orzeczenie powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. wyroki SN: z 31 marca 2006

r., IV CNP 25/05; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09; postanowienie SN z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17). Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., definiuje się w sposób autonomiczny - węższy od bezprawności w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej w prawie materialnym, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (zob. wyroki SN: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08; z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17).

Oczywiście bezzasadna, w rozumieniu powyższego przepisu, jest skarga, której zarzuty nie wskazują na opisane wyżej, kwalifikowane naruszenie prawa.

Taka sytuacja występuje w rozpoznawanej skardze. Zarzucane w niej uchybienia nie mają charakteru oczywistego i rażącego naruszenia prawa, w rozumieniu wskazanym na wstępie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. art. 98 § 1 i 99 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz art. 424¹² k.p.c.

[S.J.]

[ł.n]

